

Η Ιστορία της ‘Πολιτικής Ορθότητας’...!

Εισαγωγή 2021 (Λεοντίου Μ. Δ.): Το «**GREAT RESET**»,¹ τρέχον project της Νέας Τάξης, προβλέπει και «λίγο Μαρξισμό» για έλεγχο μέσω αυτού των μαζών και επιβίωση του υπερεθνικού κεφαλαίου των διεθνών Τραπεζιτών. Η «πολιτική ορθότητα» είναι ένα σύγχρονο μαρξιστικό (αθεϊστικό) κίνημα στη Δύση, που εισάγει τις δικές του εντολές, περιφρονώντας τις εντολές του Χριστού. Επειδή ο Αντίχριστος θα ανέβει μέσα από την θάλασσα της αθεΐας, αυτό το κίνημα προετοιμάζει την εμφάνισή του. Δεν είναι τυχαίο που ο Bernie Sanders, 2ος μετά τον Joe Biden στην διεκδίκηση του χρίσματος των Δημοκρατικών για τις προεδρικές εκλογές του 2020 στις ΗΠΑ είναι μαρξιστής, πρώην κομμουνιστής (SWP). Δηλαδή, όπως έλεγε ο

μακαριστός π. Σεραφείμ Ρόουζ (+1982), **είναι πιο αργά απ' ότι νομίζετε...!**

Φωτό αριστερά: Alicia Garza, Opal Tometi και Patrisse Cullors, οι συνιδρύτριες του κινήματος "BLM" (Black Lives Matters).

Patrisse Cullors: **«Ιδιαίτερα, εγώ και η Αλίσια είμαστε εκπαιδευμένοι Μαρξιστές»!...**²

«Σύμφωνα με το Federalist website, 183 μνημεία καταστράφηκαν μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες μέχρι τον Ιούνιο του 2020»...³ Αν προσθέσετε και τις λεηλασίες μαγαζιών και εμπρησμούς περιουσιών που έγιναν στο όνομα της BLM, αντιλαμβάνεστε ότι η καταστροφή της Αμερικής από μέσα άρχισε...

+ + + + +

Εισαγωγή (ΚΟΚ. ΟΥΡΑΝΟΥ): Η ‘Πολιτική Ορθότητα’ (‘Political Correctness’) είναι ένα νέο ‘φρούτο’, εισαγόμενο και αυτό, που θέλει με λίγα λόγια, να μας μάθει να μιλάμε «σωστά» ή μάλλον να μας μαλώνει και να μας βάζει «πιπέρι στο στόμα» όταν «δεν μιλάμε σωστά».

Πολιτική ορθότητα λοιπόν, είναι η χρήση λέξεων ή συμπεριφορών που δεν θεωρούνται «προσβλητικές» για καμία ομάδα ανθρώπων. (Ο κατακερματισμός της κοινωνίας σε «ομάδες», συνήθως «ευαίσθητες», οι οποίες θα αγωνίζονται για τα «δικαιώματά τους», είναι ένα καλοδουλεμένο σχέδιο των οραματιστών της Νέας Παγκόσμιας Τάξης). Έτσι, ορισμένες λέξεις ή εκφράσεις που χρησιμοποιούνται για χρόνια πρέπει τώρα να καταργηθούν ως «προσβλητικές» για κάποια άτομα και θα πρέπει να αντικατασταθούν με άλλες που δεν είναι «προσβλητικές».

Έτσι, για παράδειγμα η λέξη «τυφλός» αντικαθίσταται με την πολιτικά ορθή λέξη «αυτός που έχει αδυναμία όρασης». Τον μαύρο δεν θα τον ξαναπείς «μαύρο», αλλά «Αφρο-αμερικάνο». (Το γιατί τον λευκό θα συνεχίσουμε να τον λέμε «λευκό», τον κίτρινο «κίτρινο» και το κόκκινο «κόκκινο», δεν μας το έχει εξηγήσει το ιερατείο της πολιτικής ορθότητας). Δεν πρόκειται όμως μόνο για μια «απλή» (;) αντικατάσταση λέξεων, ένα είδος ‘σαβουάρ βίβρ’.

Ολόκληρες λέξεις είναι «μη πολιτικά ορθές» και πρέπει να απορριφθούν από τον λόγο (και ο όρος «λόγος μίσους» ή «ρητορική μίσους» είναι τέκνο της πολιτικής ορθότητας) όχι όταν δίνουν λάθος νόημα, αλλά απλά και μόνο όταν χρησιμοποιούνται σε «λάθος προτάσεις» που οδηγούν σε «λάθος συνειρμούς» και «λάθος συμπεράσματα». Ακόμα και αν οι λέξεις ή οι φράσεις βασίζονται στην αλήθεια και στην κοινή λογική.

¹ 4η ΒΙΟΜ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ + GREAT RESET + ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ https://www.imdleio.gr/diaf/2020/Great_Reset.html
Και: ΣΕΙΣΜΟΙ ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ+ GREAT RESET https://www.imdleio.gr/diaf/2020/agOros-g_reset.html

² <https://www.youtube.com/watch?v=8J68p5l-gjQ>

³ <https://www.rt.com/op-ed/521114-christians-covid-conspiracy-theorists/>

Έτσι, για παράδειγμα, στη Γαλλία ένας γνωστός δημοσιογράφος καταδικάστηκε, γιατί είπε ότι οι έμποροι ναρκωτικών είναι «κυρίως μαύροι και Άραβες». Εάν ο δημοσιογράφος χρησιμοποιούσε την φράση «μαύροι και Άραβες» στην πρόταση «οι καλύτεροι μάγειρες είναι κυρίως..» ή «οι καλύτεροι μπαλαδόροι είναι κυρίως..» ή «οι καλύτεροι εραστές είναι κυρίως..», (σωστό ή λάθος δεν έχει σημασία) η 'αστυνομία της πολιτικής ορθότητας' δεν θα του έκοβε κλήση. Εδώ όμως ακόμα και η αλήθεια των γεγονότων αποτελεί 'βαρύτατο αδίκημα' όταν ενδέχεται μη προσβλητικές λέξεις να στιγματίσουν μια «ευαίσθητη κοινωνική ομάδα». (Παρένθεση: από ότι φαίνεται η πολιτική ορθότητα δεν έχει αγριέψει στην χώρα μας, καθώς «επετράπη» (!) στον αρχιφύλακα Αντώνη Αραβαντινό να πει την αλήθεια, ότι δηλαδή οι φυλακές είναι γεμάτες από αλλοδαπούς [που φωνάζουν κάθε μέρα «γ... την Ελλάδα σας»] και κυρίως μουσουλμάνους, οι οποίοι αποτελούν το 70%).

Πάμε στην Αμερική. Ήταν το 1970, όταν οι πρωτοπόροι της Νέας Αριστεράς (New Left) στις ΗΠΑ υιοθέτησαν τον όρο '**political correctness**'. Στο κείμενο 'The Black Woman' ('Η Μαύρη Γυναίκα') η Αφρο-Αμερικάνα ακτιβίστρια Toni Cade Bambara λέει: ". . . ένας άντρας δεν μπορεί να είναι πολιτικά ορθός ('politically correct') και σωβινιστής ταυτόχρονα."

Το παρακάτω άρθρο ρίχνει φως στη γέννηση αυτού του 'light' μεταμοντέρνου φασισμού, πίσω στην προπολεμική Γερμανία και πως ήρθε και εγκαταστάθηκε στις ΗΠΑ και από κει διαχύθηκε σε κάθε γωνιά του δυτικού σύγχρονου κόσμου. Είναι από την αμερικάνικη «συντηρητική» ιστοσελίδα World Net Daily (WND) / μετάφραση - μικρές προσθήκες: ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ:

Σημείωση του συντάκτη του WND: Το παρακάτω είναι ένα απόσπασμα από το νέο βιβλίο του Δρ Ted Baehr και του Pat Boone "**The Culture-wise Family: Upholding Christian Values in a Mass Media World**" ("Η Σοφή Πολιτιστικά Οικογένεια: Προασπίζοντας τις Χριστιανικές Αξίες σε ένα Κόσμο Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης"). Στο βιβλίο, ο αναλυτής του χώρου της ψυχαγωγίας Δρ Ted Baehr και ο βετεράνος μουσικός Pat Boone παροτρύνουν τους ανθρώπους να κάνουν σοφές επιλογές για τους ίδιους και τις οικογένειές τους, ώστε να μπορούν να προστατέψουν τα παιδιά τους από τα τοξικά πολιτιστικά μηνύματα.

Το παρακάτω είναι το **10ο κεφάλαιο, γραμμένο από τον ιστορικό Williams S. Lind.**

Κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια του τελευταίου μισού του αιώνα, κάποιος έκλεψε τον πολιτισμό μας. Ακριβώς πριν από 50 χρόνια, στη δεκαετία του 1950, η Αμερική ήταν ένας σπουδαίος τόπος. Ήταν ασφαλής. Ήταν αξιοπρεπής. Τα παιδιά είχαν καλή εκπαίδευση στα δημόσια σχολεία. Ακόμη και οι πατέρες με τα 'μπλε κολάρα' (εργατική τάξη) έφερναν στο σπίτι εισοδήματα μεσαίας τάξης, ώστε οι μητέρες μπορούσαν να μείνουν σπίτι με τα παιδιά. Οι εκπομπές στην τηλεόραση αντανakλούσαν τις παραδοσιακές αξίες.

Πού πήγαν όλα αυτά; Πώς έγινε η Αμερική αυτός ο αδύνατος, παρακμιακός τόπος στον οποίο ζούμε σήμερα - τόσο διαφορετικός ώστε εκείνοι που μεγάλωσαν πριν από τη δεκαετία του '60 αισθάνονται σαν να είναι μια ξένη χώρα; Μήπως αυτή η αλλαγή απλά "συνέβη";

Δεν "συνέβη" απλά. **Στην πραγματικότητα, ακολουθήθηκε μια σκόπιμη ατζέντα για να κλέψει τον πολιτισμό μας και να αφήσει ένα «νέο» και πολύ διαφορετικό στη θέση του.** Είναι η ιστορία για το πώς και γιατί έγινε αυτό, είναι ένα από τα πιο σημαντικά τμήματα της ιστορίας του έθνους μας - και είναι μια ιστορία σχεδόν κανείς δεν ξέρει. Οι άνθρωποι πίσω από αυτό ήθελαν να γίνει έτσι.

Αυτό που συνέβη, με λίγα λόγια, είναι ότι η παραδοσιακή κουλτούρα της Αμερικής, με την οποία μεγάλωσαν γενιές και γενιές που στηρίχθηκε πάνω στις δυτικές, χριστιανικές ρίζες μας, ακυρώθηκε από μια ιδεολογία. Η ιδεολογία αυτή είναι γνωστή καλύτερα ως «**πολιτική ορθότητα**» ή "**πολυ-πολιτισμικότητα**". Στην πραγματικότητα είναι ένας πολιτιστικός μαρξισμός, ένας μαρξισμός μεταφρασμένος από οικονομικούς σε πολιτισμικούς όρους, σε μια

προσπάθεια που **πηγαίνει όχι μόνο πίσω στην δεκαετία του 1960, αλλά στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.** Όσο απίστευτο κι αν μπορεί να φαίνεται, καθώς ο παλιός οικονομικός μαρξισμός της Σοβιετικής Ένωσης ξεθώριαζε, ένας νέος πολιτιστικός μαρξισμός γινόταν η κυρίαρχη ιδεολογία της ελίτ της Αμερικής. **Ο νούμερο 1 στόχος του πολιτιστικού μαρξισμού, από την ίδρυσή του, υπήρξε η καταστροφή του δυτικού πολιτισμού και της χριστιανικής θρησκείας.**

Για να κατανοήσουμε κάτι, πρέπει να ξέρουμε την ιστορία του. Για να καταλάβουμε ποιος έκλεψε τον πολιτισμό μας, θα πρέπει να ρίξουμε μια ματιά στην ιστορία της "πολιτικής ορθότητας".

Πρώιμη μαρξιστική θεωρία

Πριν από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, η μαρξιστική θεωρία, διακήρυττε ότι εάν στην Ευρώπη ποτέ ξεσπάσει πόλεμος, η εργατική τάξη σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα θα εξεγερθεί, θα ανατρέψει την εθνική κυβέρνηση και θα δημιουργήσει μια νέα κομμουνιστική Ευρώπη. Αλλά όταν ξέσπασε ο πόλεμος το καλοκαίρι του 1914, αυτό δεν συνέβη. Αντ' αυτού, οι εργάτες σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα που παρατάχθηκαν με τα εκατομμύρια των συμπατριωτών τους που πολεμούσαν τους εχθρούς της χώρας τους.

Τέλος, το 1917, μια κομμουνιστική επανάσταση συνέβη στη Ρωσία. Αλλά οι προσπάθειες να εξαπλωθεί αυτή επανάσταση σε άλλες χώρες απέτυχαν, διότι οι εργάτες δεν την υποστήριξαν.

Μετά την λήξη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου το 1918, οι μαρξιστές θεωρητικοί έπρεπε να αναρωτηθούν: Τι πήγε στραβά; Ως καλοί μαρξιστές, θα μπορούσαν να μην παραδεχτούν ότι η μαρξιστική θεωρία ήταν λανθασμένη. Αντ' αυτού, δύο κορυφαίοι μαρξιστές διανοούμενοι, ο Αντόνιο Γκράμσι στην Ιταλία και ο Georg Lukacs στην Ουγγαρία (ο Lukacs - φώτο - θεωρήθηκε ο πιο λαμπρός θεωρητικός του μαρξισμού από μετά τον Μαρξ - ο Λούκατς ήταν εβραϊκής καταγωγής), οδηγήθηκαν στην ίδια απάντηση.

Είπαν ότι η δυτική κουλτούρα και η χριστιανική θρησκεία είχαν τυφλώσει την εργατική τάξη στο να δουν την αλήθεια, δηλ. τα μαρξιστικά ταξικά συμφέροντα, ώστε μια κομμουνιστική επανάσταση θα ήταν αδύνατη στη Δύση, μέχρι και τα δύο αυτά να καταστραφούν. Ο στόχος αυτός, που ιδρύθηκε ως στόχος του πολιτιστικού μαρξισμού εξ αρχής, δεν έχει αλλάξει ποτέ.

Μια νέα στρατηγική

Ο Γκράμσι περίτεχνα ξεδίπλωσε μια στρατηγική για την καταστροφή του χριστιανισμού και του δυτικού πολιτισμού, που έχει αποδειχθεί πολύ επιτυχημένη. Αντί να κάνουν έκκληση για μια κομμουνιστική επανάσταση, όπως στη Ρωσία, είπε ότι οι μαρξιστές στη Δύση θα πρέπει να αναλάβουν την πολιτική εξουσία στο τέλος, μετά από μια «μακρά πορεία μέσα από τα θεσμικά όργανα» - στα σχολεία, στα μέσα ενημέρωσης, ακόμα και στις εκκλησίες, κάθε ίδρυμα που θα μπορούσε να επηρεάζει τον πολιτισμό. Αυτή η «μακρά πορεία μέσα από τα θεσμικά όργανα» είναι ό,τι η Αμερική έχει βιώσει, ειδικά από τη δεκαετία του 1960. Ευτυχώς, ο Μουσολίνι αναγνώρισε τον κίνδυνο που έθετε ο Γκράμσι και τον φυλάκισε. Η επιρροή του παρέμεινε μικρή μέχρι τη δεκαετία του 1960, όταν τα έργα του, ιδιαίτερα τα «Τετράδια Φυλακής», ανακαλύφθηκαν.

Ο Georg Lukacs αποδείχθηκε να έχει μεγαλύτερη επιρροή. Το 1918, εξελέγη αναπληρωτής επίτροπος για τον πολιτισμό στο βραχύβιο μπολσεβίκικο καθεστώς του Bela Kun (φώτο) στην Ουγγαρία (ο Κουν ήταν εβραϊκής καταγωγής). Εκεί, ρωτώντας, «Ποιος θα μας σώσει από το δυτικό πολιτισμό;» συνέστησε αυτό που αποκάλεσε «πολιτιστική τρομοκρατία». Ένα από τα κύρια συστατικά του ήταν **η εισαγωγή της σεξουαλικής αγωγής** στα σχολεία της Ουγγαρίας. Ο Lukacs συνειδητοποίησε ότι αν μπορούσε να καταστρέψει τα παραδοσιακά σεξουαλικά ήθη της χώρας, θα είχε κάνει ένα τεράστιο βήμα προς την καταστροφή του παραδοσιακού

πολιτισμού και της χριστιανικής πίστης.

Κρατώντας μεγάλες αποστάσεις από την εκστρατεία του Lukacs για την «πολιτιστική τρομοκρατία», η ουγγρική εργατική τάξη ήταν τόσο εξοργισμένη από αυτή, ώστε όταν η Ρουμανία εισέβαλε στην Ουγγαρία, οι εργάτες δεν πολέμησαν για την κυβέρνηση του Μπέλα Κουν, ο οποίος και έπεσε. Ο Lukacs εξαφανίστηκε, αλλά όχι για πολύ. Το 1923, επανεμφανίστηκε σε μια «Μαρξιστική Εβδομάδα Μελέτης» στη Γερμανία, ένα πρόγραμμα που χρηματοδοτήθηκε από ένα νέο μαρξιστή με το όνομα Felix Weil που είχε κληρονομήσει εκατομμύρια (ο Weil ήταν εβραϊκής καταγωγής). Ο Weil και οι άλλοι που παρακολούθησαν αυτή την εβδομάδα μελέτης ήταν γοητευμένοι από την πολιτιστική προοπτική του Λούκατς, για τον μαρξισμό.

Η Σχολή της Φρανκφούρτης

Ο Weil απάντησε χρησιμοποιώντας κάποια από τα χρήματά του για να δημιουργήσει μια νέα 'δεξαμενή σκέψης' (think tank) στο πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης στη Γερμανία. Αρχικά προορίζονταν να ονομαστεί «Ινστιτούτο για τον Μαρξισμό». Αλλά οι πολιτιστικοί μαρξιστές συνειδητοποίησαν ότι θα μπορούσαν να είναι πολύ πιο αποτελεσματική αν κρύβονταν η πραγματική φύση και οι στόχοι τους. Έπεισαν τον Weil να δώσει στο νέο ινστιτούτο ένα 'ουδέτερο' όνομα, το «Ινστιτούτο Κοινωνικών Ερευνών». Σε σύντομο χρονικό διάστημα η γνωστή ως «Σχολή της Φρανκφούρτης», (Frankfurter Schule) το Ινστιτούτο Κοινωνικών Ερευνών θα γίνει ο τόπος όπου η πολιτική ορθότητα, όπως την ξέρουμε σήμερα, θα αναπτυχθεί. **Η βασική απάντηση στο ερώτημα «Ποιος έκλεψε τον πολιτισμό μας;» είναι: οι πολιτιστικοί μαρξιστές της Σχολής της Φρανκφούρτης.**

Αρχικά, το Ινστιτούτο εργάστηκε κυρίως σε συμβατικά μαρξιστικά θέματα όπως το εργατικό κίνημα. Αλλά το 1930, αυτό άλλαξε δραματικά. Εκείνη τη χρονιά, το Ινστιτούτο καταλήφθηκε από ένα νέο σκηνοθέτη, ένα λαμπρό νεαρό μαρξιστή διανοούμενο με το όνομα Μαξ Χορκχάιμερ (Max Horkheimer - ο Horkheimer ήταν εβραϊκής καταγωγής). Ο Χορκχάιμερ είχε επηρεαστεί έντονα από τον Georg Lukacs. Αμέσως άρχισε να εργάζεται για να μετατρέψει τη Σχολή της Φρανκφούρτης στο χώρο όπου το πρωτοποριακό έργο του Λούκατς, για τον πολιτιστικό μαρξισμό θα μπορούσε να αναπτυχθεί περαιτέρω σε μια πλήρως αναπτυγμένη ιδεολογία.

Για το σκοπό αυτό, έφερε κάποια νέα μέλη στην Σχολή της Φρανκφούρτης. Ίσως το πιο σημαντικό μέλος ήταν ο Theodor Adorno, (ο πατέρας του Adorno ήταν Εβραίος), ο οποίος θα γίνει ο πιο δημιουργικός συνεργάτης του Χορκχάιμερ. Άλλα νέα μέλη ήταν δύο ψυχολόγοι, ο Eric Fromm και ο Βίλχελμ Ράιχ, (και ο Φρομ και ο Ράιχ ήταν εβραϊκής καταγωγής) που ήταν γνωστοί υποστηρικτές του φεμινισμού και της μητριαρχίας, και ένας νέος μεταπτυχιακός φοιτητής με το όνομα Herbert Marcuse (και ο Μαρκούζε ήταν εβραϊκής καταγωγής).

Πρόοδος στον πολιτιστικό μαρξισμό.

Με τη βοήθεια αυτού του νέου αίματος, ο Χορκχάιμερ έκανε τρεις σημαντικές προόδους στην ανάπτυξη του πολιτιστικού μαρξισμού. Πρώτον, ήρθε σε σύγκρουση με την άποψη του Μαρξ ότι ο πολιτισμός ήταν απλώς μέρος του "εποικοδομήματος", της κοινωνίας η οποία καθορίζεται από οικονομικούς παράγοντες. Είπε ότι, αντίθετα, ο πολιτισμός ήταν ένας ανεξάρτητος και πολύ σημαντικός παράγοντας στη διαμόρφωση μιας κοινωνίας.

Δεύτερον, και πάλι σε αντίθεση με τον Μαρξ, ανακοίνωσε ότι στο μέλλον, η εργατική τάξη δεν θα ήταν ο παράγοντας της επανάστασης. Άφησε ανοιχτό το ζήτημα του ποιος θα παίξει αυτό το ρόλο - μια ερώτηση που απαντιέται από τον Μαρκούζε στη δεκαετία του 1950.

Τρίτον, ο Χορκχάιμερ και τα άλλα μέλη της Σχολής της Φρανκφούρτης αποφάσισαν ότι το κλειδί για την καταστροφή του δυτικού πολιτισμού ήταν να συνδυάσουν τον Μαρξ με τον Φρόιντ (και οι δύο εβραϊκής καταγωγής). Υποστήριξαν ότι ακριβώς όπως οι εργάτες ήταν καταπιεσμένοι κάτω

από τον καπιταλισμό, έτσι κάτω από δυτικό πολιτισμό, ο καθένας ζει σε μια διαρκή κατάσταση ψυχολογικής καταπίεσης. "Η απελευθέρωση" του καθενός από την καταπίεση έγινε ένας από τους κύριους στόχους του πολιτιστικού Μαρξισμού. Ακόμη πιο σημαντικό, συνειδητοποιήσαν ότι η ψυχολογία τους προσέφερε ένα πολύ πιο ισχυρό εργαλείο από τη φιλοσοφία για την καταστροφή του δυτικού πολιτισμού: τους ψυχολογικούς όρους.

Σήμερα, όταν οι πολιτιστικοί μαρξιστές του Χόλιγουντ θέλουν να "ομαλοποιήσουν" (να το περάσουν ως 'φυσιολογικό') κάτι σαν την ομοφυλοφιλία (και έτσι να μας "απελευθερώσουν" από την "καταπίεση"), βάζουν απανωτές τηλεοπτικές εκπομπές, όπου ο μόνος 'νορμάλ' λευκός άντρας είναι ομοφυλόφιλος. Έτσι λειτουργεί το έργο στο ψυχολογικό επίπεδο. Οι άνθρωποι 'τρώνε' τα μαθήματα που οι πολιτιστικοί μαρξιστές θέλουν να τους μάθουν, χωρίς καν να γνωρίζουν (που το πάνε) αυτά που διδάσκονται.

Η Σχολή της Φρανκφούρτης βρισκόταν στο δρόμο για τη δημιουργία της πολιτικής ορθότητας. Στη συνέχεια, ξαφνικά, η μοίρα παρενέβη. Το 1933, ο Αδόλφος Χίτλερ και το ναζιστικό Κόμμα ήρθε στην εξουσία στη Γερμανία, όπου η Σχολή της Φρανκφούρτης βρισκόταν. Δεδομένου ότι η Σχολή της Φρανκφούρτης ήταν μαρξιστική, και οι Ναζί μισούσαν το μαρξισμό, και δεδομένου ότι σχεδόν όλα τα μέλη του ήταν εβραϊκής καταγωγής, αποφάσισε να εγκαταλείψει τη Γερμανία.

Το 1934, η Σχολή της Φρανκφούρτης, συμπεριλαμβανομένων των ηγετικών στελεχών της από τη Γερμανία, επανιδρύθηκε στη Νέα Υόρκη με τη βοήθεια του Πανεπιστημίου Columbia. Σύντομα, η εστίαση της μετατοπίστηκε από την καταστροφή του παραδοσιακού δυτικού πολιτισμού της Γερμανίας σε αυτού των Ηνωμένων Πολιτειών. Όπως αποδείχθηκε είχαν μεγάλη επιτυχία.

Νέες εξελίξεις

Εκμεταλλεόμενοι την αμερικανική φιλοξενία, η Σχολή της Φρανκφούρτης σύντομα επανέλαβε τη πνευματική εργασία για τη δημιουργία του πολιτιστικού μαρξισμού. Στα προηγούμενα επιτεύγματα της στη Γερμανία, πρόσθεσε αυτές τις νέες εξελίξεις.

Η Σχολή της Φρανκφούρτης - Κριτική Θεωρία

Για να εξυπηρετήσει το σκοπό της "αναίρεσης" του δυτικού πολιτισμού, η Σχολή της Φρανκφούρτης ανέπτυξε ένα ισχυρό εργαλείο που ονομάζεται "Κριτική Θεωρία". Ποια ήταν η θεωρία; Η θεωρία ήταν να επικρίνεις. Με το **να κρίνεις κάθε παραδοσιακό θεσμό**, αρχής γενομένης με την οικογένεια, με ατελείωτη, αδιάκοπη κριτική (η Σχολή της Φρανκφούρτης ήταν προσεκτική στο να μην ορίζουν σε τι ήταν υπέρ, παρά μόνο σε τι ήταν εναντίον), ήλπιζε να τους καταρρίψει. Η Κριτική Θεωρία είναι η βάση για τα τμήματα «μελέτης», που κατοικούσαν τώρα στα αμερικανικά κολλέγια και πανεπιστήμια. Δεν αποτελεί έκπληξη, ότι αυτά τα τμήματα είναι το φυτώριο της ακαδημαϊκής πολιτικής ορθότητας.

Μελέτες σε επιφύλαξη

Η Σχολή της Φρανκφούρτης προσπάθησε να καθορίσει τις παραδοσιακές αντιλήψεις για κάθε θέμα ότι αποτελούν «προκαταλήψεις» σε μια σειρά από επιστημονικές μελέτες που κατέληξαν στο πάρα πολύ σημαντικό βιβλίο του Adorno, «Η αυταρχική προσωπικότητα», που δημοσιεύθηκε το 1950. Εφηύραν μια ψευδή "Κλίμακα F" (η «Κλίμακα Φ» είναι μια ψυχομετρική αξιολόγηση που προσπαθεί, κατά τον Adorno, να «ποσολογήσει τις αυταρχικές τάσεις». Το «Φ» προέρχεται από την λέξη φασισμός) που φιλοδοξούσε να συνδέσει τις παραδοσιακές αντιλήψεις σχετικά με τη σεξουαλική ηθική, τις σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών καθώς και ζητήματα που σχετίζονται με την οικογένεια ότι υποστηρίζουν τον «φασισμό». Σήμερα, ο αγαπημένος όρος που η πολιτική ορθότητα χρησιμοποιεί για όποιον διαφωνεί μαζί της είναι «φασίστας».

Κυριαρχία

Η Σχολή της Φρανκφούρτης και πάλι απομακρύνθηκε από τον ορθόδοξο μαρξισμό, ο οποίος υποστήριξε ότι όλη η ιστορία καθορίζεται από το ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής. Αντ' αυτού, είπε ότι η ιστορία καθορίζεται από το ποιες ομάδες, - άνδρες, γυναίκες, φυλές, θρησκείες, κλπ. - είχαν την εξουσία ή την «δεσπόζουσα θέση» σε σχέση με τις άλλες ομάδες. Ορισμένες ομάδες, ειδικά οι λευκοί άντρες, ονομάστηκαν «καταπιεστές», ενώ άλλες ομάδες ορίστηκαν ως «θύματα». Τα «θύματα» ήταν αυτόματα οι «καλοί», και οι καταπιεστές οι «κακοί», μόνο και μόνο επειδή ανήκαν σε κάποια συγκεκριμένη ομάδα, ανεξάρτητα από την συμπεριφορά του κάθε ατόμου.

Αν και μαρξιστές, τα μέλη της Σχολής της Φρανκφούρτης, επίσης, άντλησαν στοιχεία από τον Νίτσε (κάποιος άλλος που θαύμαζαν για την περιφρόνησή του προς τα παραδοσιακά ήθη ήταν ο Μαρκχίσιος ντε Σαντ). **Ενσωμάτωσαν στο πολιτιστικό μαρξισμό τους αυτό που ο Νίτσε ονόμαζε «επαναξιολόγηση όλων των αξιών».** Αυτό, με απλά λόγια, σημαίνει είναι ότι όλες οι από παλιά θεωρούμενες αμαρτίες γίνονται αρετές, και όλες οι από παλιά θεωρούμενες αρετές γίνονται αμαρτίες. Η ομοφυλοφιλία είναι κάτι λεπτό και καλό, αλλά όποιος νομίζει ότι οι άνδρες και οι γυναίκες πρέπει να έχουν διαφορετικούς κοινωνικούς ρόλους είναι ένας κακός "φασίστας". Αυτό είναι ό, τι διδάσκει η πολιτική ορθότητα τώρα στα παιδιά στα δημόσια σχολεία σε όλη την Αμερική. (Η Σχολή της Φρανκφούρτης έγραψε για την αμερικανική δημόσια εκπαίδευση. Είπε ότι δεν είχε σημασία αν τα παιδιά στο σχολείο μάθουν οποιεσδήποτε δεξιότητες ή ιστορικά γεγονότα. Το μόνο που μετρούσε ήταν να αποφοιτήσουν από τα σχολεία με τις σωστές "στάσεις" σε ορισμένα θέματα).

Media και ψυχαγωγία

Με επικεφαλής τον Αντόρνο, η Σχολή της Φρανκφούρτης αρχικά ήταν αντίθετη με τη βιομηχανία του πολιτισμού (θεάματος), που τον θεωρούσαν έναν "εμπορευματοποιημένο" πολιτισμό. Στη συνέχεια, άρχισαν να ακούνε στον Walter Benjamin (ο Benjamin ήταν εβραϊκής καταγωγής), ένα στενό φίλο του Χορκχάιμερ και του Αντόρνο, ο οποίος υποστήριξε ότι ο πολιτιστικός μαρξισμός θα μπορούσε να κάνει καλή χρήση των εργαλείων όπως, το ραδιόφωνο, ο κινηματογράφος και αργότερα η τηλεόραση στην ψυχολογική κατάσταση των πολιτών. Η άποψη του Benjamin επικράτησε, και ο Χορκχάιμερ και ο Αντόρνο πέρασαν τα χρόνια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου στο Χόλιγουντ. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η βιομηχανία του θεάματος είναι τώρα το πιο ισχυρό όπλο του πολιτιστικού μαρξισμού.

Η ανάπτυξη του μαρξισμού στις Ηνωμένες Πολιτείες

Μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και την ήττα των Ναζί, ο Χορκχάιμερ, ο Αντόρνο και τα περισσότερα από τα άλλα μέλη της Σχολής της Φρανκφούρτης επέστρεψαν στη Γερμανία, όπου το Ινστιτούτο επανιδρύθηκε με έδρα τη Φρανκφούρτη με τη βοήθεια των αμερικανικών αρχών κατοχής. Σύντομα ο πολιτιστικός μαρξισμός έγινε η ανεπίσημη, αλλά παντού διάχυτη ιδεολογία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Αλλά η 'κατάρα' δεν είχε ξεχάσει τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο Herbert Marcuse παρέμεινε εδώ, και ξεκίνησε να μεταφράζει τα πολύ δύσκολα ακαδημαϊκά συγγράμματα των άλλων μελών της Σχολής της Φρανκφούρτης· σε απλούς όρους οι Αμερικανοί θα μπορούσαν τώρα εύκολα να τα 'χωνέψουν'. Το βιβλίο του «Έρως και Πολιτισμός» χρησιμοποίησε το 'πάντρεμα', από τη Σχολή της Φρανκφούρτης, του Μαρξ με τον Φρόιντ, για να υποστηρίξει ότι, αν εμείς μπορούσαμε να "απελευθερώσουμε τον μη-παραγωγικό έρωτα" μέσω μιας "πολύμορφης διαστροφής", θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε ένα νέο «παράδεισο», όπου θα υπάρχει μόνο το παιχνίδι και καθόλου εργασία. Το «Έρως και Πολιτισμός» έγινε ένα από τα βασικά κείμενα της Νέας Αριστεράς (για τη Νέα Αριστερά βλ. εδώ) στη δεκαετία του 1960.

Ο Marcuse διεύρυνε επίσης το πνευματικό έργο της Σχολής της Φρανκφούρτης. Στις αρχές της δεκαετίας του 1930, ο Χορκχάιμερ είχε αφήσει ανοιχτό το ερώτημα για το ποιος θα αντικαταστήσει την εργατική τάξη ως αντιπρόσωπο της μαρξιστικής επανάστασης. Στη δεκαετία του 1950, ο Μαρκούζε απαντά στην ερώτηση, λέγοντας ότι θα ήταν ένας συνασπισμός φοιτητών, μαύρων, φεμινιστριών και ομοφυλοφίλων - ο πυρήνας της εξέγερσης των φοιτητών της δεκαετίας του 1960, και οι ιερές "ομάδες θύματα" της πολιτικής ορθότητας σήμερα.

Ο Marcuse πήρε ακόμη μια από τις αγαπημένες λέξεις της πολιτικής ορθότητας, την «ανοχή» ("tolerance") και της έδωσε ένα νέο νόημα. Όρισε την «απελευθερωτική ανεκτικότητα» ως ανοχή για όλες τις ιδέες και τα κινήματα που προέρχονται από την αριστερά, και χαρακτήρισε «μισαλλοδοξία» όλες τις ιδέες και τα κινήματα που έρχονται από δεξιά. Όταν ακούτε τους πολιτιστικούς μαρξιστές σήμερα να κάνουν έκκληση για "ανοχή", εννοούν την «απελευθερωτική ανεκτικότητα» του Marcuse. Ακριβώς όπως όταν μιλούν για "ποικιλομορφία" ("diversity" – βλ. σχετικό άρθρο ΚΟ [εδώ](#)) που σημαίνει την ομοιομορφία στην πίστη της δικής τους ιδεολογίας.

Η εξέγερση των φοιτητών της δεκαετίας του 1960, που οδηγήθηκε σε μεγάλο βαθμό από την αντίδραση στην στρατολόγηση για τον πόλεμο του Βιετνάμ, έδωσε στον Μαρκούζε μια ιστορική ευκαιρία. Ως ίσως ο πιο διάσημος «γκουρού» της, διοχέτευσε τον πολιτιστικό μαρξισμό της Σχολής της Φρανκφούρτης στη γενιά του baby boom.

Φυσικά, εκείνοι δεν καταλάβαιναν τι πραγματικά ήταν. Πιστός στις αρχές της Σχολής, ο Marcuse και οι λίγοι άνθρωποι που "γνώριζαν" δεν διαφήμιζαν ότι η πολιτική ορθότητα και η πολυπολιτισμικότητα ήταν μια μορφή μαρξισμού. Αλλά το αποτέλεσμα ήταν καταστροφικό: μια ολόκληρη γενιά Αμερικανών, ειδικά η πανεπιστημιακή ελίτ, απορρόφησε το πολιτιστικό μαρξισμό ως δικό τους, και αποδέχτηκε την δηλητηριώδη ιδεολογία που είχε σκοπό να καταστρέψει τον παραδοσιακό πολιτισμό της Αμερικής και τη χριστιανική πίστη. Αυτή η γενιά, που σήμερα διοικεί κάθε ελίτ ίδρυμα στην Αμερική, έχει τώρα κηρύξει έναν αδιάκοπο πόλεμο σε όλες τις παραδοσιακές αντιλήψεις και θεσμούς. Έχουν κερδίσει σε μεγάλο βαθμό αυτόν τον πόλεμο. Το μεγαλύτερο μέρος της παραδοσιακής κουλτούρας της είναι τώρα πια ερείπια.

Μια αντι-στρατηγική

Τώρα ξέρετε ποιος έκλεψε τον πολιτισμό μας. Το ερώτημα είναι, εμείς, ως χριστιανοί και ως πολιτιστικά συντηρητικοί, τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό;

Μπορούμε να επιλέξουμε ανάμεσα σε δύο στρατηγικές. Η πρώτη είναι να προσπαθήσουμε να ξανακερδίσουμε τα υπάρχοντα ιδρύματα - τα δημόσια σχολεία, τα πανεπιστήμια, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τη βιομηχανία του θεάματος και τις περισσότερες από τις mainline εκκλησίες - από τους πολιτιστικούς μαρξιστές. Περιμένουν από εμάς να προσπαθήσουμε να το κάνουμε αυτό, είναι έτοιμοι γι' αυτό, και εμείς βρίσκουμε τους εαυτούς μας, με μικρή φωνή και λίγους πόρους σε σύγκριση με τους δικούς τους, να κάνουμε μια μετωπική επίθεση εναντίον καλά προετοιμασμένων αμυντικών θέσεων. Κάθε στρατιώτης μπορεί να σας πει σε τι σχεδόν πάντα οδηγεί αυτό: ήττα.

Υπάρχει και μια άλλη, πιο ελπιδοφόρα στρατηγική. Μπορούμε να αποχωρίσουμε τους εαυτούς μας και τις οικογένειές μας από τα θεσμικά όργανα που ελέγχουν οι πολιτιστικοί μαρξιστές και να δημιουργήσουμε νέους θεσμούς για τους εαυτούς μας, θεσμούς που θα αντανάκλουν τις αξίες μας και θα μας βοηθούν να ανακτήσουμε τον παραδοσιακό δυτικό πολιτισμό μας.

Αρκετά χρόνια πριν, ο συνάδελφός μου, ο Paul Weyrich έγραψε μια ανοιχτή επιστολή προς το συντηρητικό κίνημα που υποδηλώνει τη στρατηγική αυτή. Ενώ οι περισσότεροι άλλοι συντηρητικοί (στην πραγματικότητα Δημοκρατικοί) έφεραν αντιρρήσεις, η επιστολή βρήκε μεγάλη απήχηση στους λαϊκούς συντηρητικούς. Πολλοί από αυτούς είναι ήδη μέρος ενός κινήματος που ζητά την απόσχιση από τη διεφθαρμένη, κυρίαρχη νοοτροπία και τη δημιουργία

παράλληλων θεσμών: το κίνημα του 'homeschooling' (κατ' οίκον διδασκαλία). Παρόμοιες κινήσεις έχουν αρχίσει να προσφέρουν ηχηρές εναλλακτικές λύσεις σε άλλες πτυχές της ζωής, συμπεριλαμβανομένης της κίνησης για την προώθηση μικρών, συχνά βιολογικά οικογενειακών αγροκτημάτων και την ανάπτυξη κοινοτικών αγορών για τα προϊόντα από αυτές τις φάρμες». Αν το σύνθημα της Παγκοσμιοποίησης είναι «Σκέψου παγκόσμια, δράσε τοπικά», το δικό μας θα πρέπει να είναι «Σκέψου τοπικά, δράσε τοπικά».

Έτσι, η στρατηγική μας για την ανατροπή όλων αυτών που ο πολιτιστικός μαρξισμός έχει κάνει στην Αμερική, έχει μια ορισμένη παράλληλη πορεία με τη δική του στρατηγική, όπως αυτό που ο Γκράμσι από πολύ καιρό πριν είπε. Ο Γκράμσι ζήτησε από τους μαρξιστές να προβούν σε μια «μακρά πορεία μέσα από τα θεσμικά όργανα». Η δική μας αντι-στρατηγική θα είναι μια μακρά πορεία για να δημιουργήσουμε τα δικά μας ιδρύματα. Αυτό δεν θα συμβεί γρήγορα, ή εύκολα. Θα είναι έργο ολόκληρων γενεών - όπως ήταν το δικό τους. Είχαν υπομονή, επειδή γνώριζαν ότι οι «αναπόφευκτες δυνάμεις της ιστορίας» ήταν με το μέρος τους. Δεν μπορούμε κι εμείς να έχουμε εξίσου υπομονή και επιμονή, γνωρίζοντας ότι ο Δημιουργός της ιστορίας είναι μαζί μας; Το "The Culture-wise Family: Upholding Christian Values in a Mass Media World" είναι διαθέσιμο στο [δικτυακό τόπο Movieguide](#).

Δείτε το βίντεο του Bill Lind «Η Ιστορία της πολιτικής ορθότητας»:

<https://youtu.be/EjaBpVzOohs>

Ελληνικά: http://redskywarning.blogspot.com/2012/11/blog-post_20.html

Πηγή στα αγγλικά: <http://www.wnd.com/2007/05/41737/>

Εκτυπώσιμο: <https://www.imdleio.gr/diaf/2021/pol-correct.pdf>